

enkelt Punkter skulde give Anledning til Undringsforslag, da vil jeg tillade mig paa et tilkommende Stadium af Sagen at fremsætte, hvad jeg maatte ansee onskeligt at faae forandret i Loven.

Solk: Det er ikke for at fremkomme med Erindringer mod, at Krigsskat skal udredes, at jeg har taget Ordet. Jeg holder mig aldeles forvisset om, at Nationen kan bære den, og jeg er aldeles overbevist om, at selv den fattigste Mand vil udrede Skatten med den samme Rebebonhed, som den danske Nation unægtelig har lagt for Dagen under Krigen. Men det er for at henlede Opmærksomheden paa Bestemmelser i Loven, der tør synes mindre forholdsmæssige, og som jeg maa ansee det for min Pligt, ialtsald for en kommende Tids Skyld, at paapege. Efter § 1 i det os fra Folketællinget oversendte Lovforslag indtræder eller forhoies Krigsskatten, „naar Besidderen af et Huus tillige besidder anden Jord end den, der er tillagt Huset, hvis Hartkorn da bliver at foie til det Hartkorn, der paahviler den Huset tilliggende Jordlod,“ og denne Forhøielse indtræder uden Hensyn til, om de forskjellige Eiendomme have en samlet Conto, eller de have adskilte Conti i vedkommende Oppebørselsbetjentens Bøger. Kunde denne Bestemmelse forstaaes saaledes, at Skattens Forhøielse indtraadte kun, hvor de forskjellige Eiendomme have een Eier, saa vilde Intet kunne være derimod at erindre; men Lovforslaget indeholder netop det Modsatte, og da indtræder her den Ubillighed, at hver af de 2 forskjellige Eiere paalægges Krigsskat for Eiendomme, som de gjensidig hverken have Lod eller Deel i, og som med Hensyn til disse ikke staae i nogen Forbindelse med hinanden. Man behøver kun at tanke sig, at en Fæster med et Huus paa 2 Styr. Hartkorn har af en anden Mand leiet en Jordlod af andre 2 Styr. Hartkorn. Her indtræder Krigsskattens fulde Beløb, uagtet Eierne hver for sig ellers vare aldeles fritagne. Det er Uretfærdighederne fra Skattebyrden, som fremfalde dette Misforhold, og min Bemærkning her slutter sig saaledes til Erindringen under Nr. 2, som Udvalgets Betænkning indeholder. — Efter den samme § bliver Krigsskatten af Konge- og Kirkeiende at udrede deels

af hver Tonde tiendeydende Hartkorn og deels af hver Tonde matriculeret Tiende-Hartkorn. Denne Beskatningsform er gjort gjældende omtrent for alle Statter af Tiender, men er derved ikke mindre ubillig, da den Forhøielse eller Formindkelse, som ved den nye Matricul ful næsten overalt er indtraadt i det tiendeydende Hartkorn, slet ikke vedkommer Tienden, som ikke udredes af Matricul-Hartkornet og ikke engang staaer i Forbindelse med samme, hvilket navnlig er Tilfældet, hvor Tiendeydelsen i Nærven endog saa for flere Aar siden er afløst, og som paa de fleste Steder i Landet er Tilfældet. Jeg kjender Tilfælde, hvor Tienden, ved Indførelsen af det nye Matricul-Hartkorn, har erholdt en tredobbelt Skattebyrde, og det sees af Roeskilde Standertidende for 1848, at den da paabudne Krigsskat for enkelte mindre Tiender skal have kunnet medtage endog indtil 50 pCt. af hele Nettoindtægten. Her tør altsaa være en stærk og vistnok retfærdig Anledning til at hele Skatteprincippet for Tiender omordnes, især da det indtraadte Misforhold kun er fremkommet ved Indførelsen af den nye Matricul, og upaatvølelig vistnok aldeles tilfældig.

Fordelingen af Krigsskatten paa Fæstegodset er i alle Tilfælde ansat for Eieren til $\frac{2}{3}$. Min Hensigt er kun at gjøre en Bemærkning i et enkelt Punct. Skal Fordelingen være retfærdig, mangler her en ikke uvigtig Bestemmelse nemlig den, at Eierens Andeel ikke bliver større end hans Indtægter ere af Fæste-eiendommen. Jeg kjender Fæste-eiendomme, hvor det virkelig er Tilfældet, at Skattebyrden har været større end Eierens Indtægt; men jeg anseer det unødvendigt for Diebliffet specielt at opgive samme. Denne store Uforholdsmæssighed hidrører fra, at man ikke har paalagt Fæsterne at udrede Skatten, mod derfor at afforte en forholdsmæssig Andeel af hvad der af Eiendommen skal udredes til Eieren. — Ved Beskatningen af Prioritetsgjæld savner jeg en Bestemmelse for, hvorledes der skal forholdes, naar Gjælden efter Opstgelse, Forslig eller Dom er forfalden til Betaling til en tidligere Tid, end § 1 omtaler, og hvor altsaa Betalingen kun ved Debtors Misligholdelse ikke er afgjort.